

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. U.**, zast. Mgr. Martinem Chrástecským, advokátem, se sídlem U Sokolovny 121, Zlín, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2013, č. j. 41 A 37/2013 – 35,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2013, č. j. 41 A 37/2013 – 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 4. 2013, č. j. KUZL/21481/2013 změnil podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, výrok o vině rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 3. 2013, č. j. MUUH-OD/48611/2012/PRCHJ, Spis/7962/2012 tak, že „Pan M. U., *vinen tím, že dne 31. 7. 2012 v 13:08 hod. v obci Staré Město na sil. I/55 v ul. Tovární v místě nadjezdu místní komunikace vedoucí na sídliště Komenského u firmy Fero Moravie u bývalé „panelárny“ řídil ve směru od Huštěnovic do Starého Města osobní motorové vozidlo zn. Audi A7 RZ X nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgánem Městské policie Staré Město naměřena rychlost jízdy 93 km/h. Při zvažování možné odchylky měřícího zařízení ve výši +/- 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 90 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h, tak překročil nejméně o 40 km/h.*“ Ve zbytku žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který shledal, že žalobce výše uvedeným jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona, neboť v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více a za to mu správní orgán prvního stupně podle § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu a podle § 11 odst. 1 písm. b), c) a § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích uložil pokutu ve výši 5000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců od data nabytí

právní moci rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně dále žalobci uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž se domáhal, aby krajský soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení k rukám jeho zástupce.

[3] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 26. 6. 2013, č. j. 41 A 37/2013 – 35, řízení o žalobě zastavil a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud poukázal na skutečnost, že usnesením ze dne 23. 5. 2013, č. j. 41 A 37/2013 – 24, žalobce podle 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, vyzval k zaplacení soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3 000 Kč ve lhůtě 3 dnů od doručení tohoto usnesení, přičemž jej poučil o procesních následcích v případě, že výzvě nebude vyhověno (§ 9 odst. 3 zákona o soudních poplatcích). Zástupci žalobce bylo toto usnesení doručeno do datové schránky dne 27. 5. 2013 v 11:11 hod. Žalobce však na výzvu soudu soudní poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatil a krajský soud proto řízení podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích zastavil.

[4] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s., v níž v první řadě poukázal na pochybení krajského soudu spočívající v tom, že výrokem I. zastavil řízení o žalobě ze dne 9. 10. 2012, přestože žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla zástupcem stěžovatele podána dne 15. 5. 2013 a krajskému soudu byla doručena dne 20. 5. 2013, což ostatně sám krajský soud konstatuje v odůvodnění napadeného usnesení. Stěžovatel dále namítal, že jeho zástupci nebyla doručena žádná výzva k zaplacení soudního poplatku. Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že krajský soud v datové zprávě, která byla jeho zástupci doručena dne 27. 5. 2013 v 11:11 hod., zaslal:

- výzvu ze dne 24. 5. 2013 k předložení plné moci a k upřesnění rozporu v uvedení data vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně v petitu žaloby;
- poučení o obsazení soudu a o možnosti namítat podjatost z téhož dne a
- (namísto výzvy k zaplacení soudního poplatku) usnesení ze dne 21. 5. 2013, č. j. 41 A 36/2013 - 11 týkající se jiné věci a jiného žalobce (Ing. Z. P.).

Z výše uvedeného tak je podle stěžovatele patrné, že krajský soud pochybil, když zástupce stěžovatele nevyzval k zaplacení soudního poplatku podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích a dokonce zaměnil usnesení týkající se věci stěžovatele za usnesení týkající se jiné věci. S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2013, č. j. 41 A 37/2013 – 35 zrušil, věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení a přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační

pokračování

stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[7] Stěžovatel kasační stížnost podal výslovně z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s.

[8] V předmětné věci však může být uplatněn toliko důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Nejvyšší správní soud ostatně již v rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, konstatoval, že je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. S ohledem na znění § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nezákonnosti rozhodnutí *bud' o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení*, je zřejmé, že tento závěr se vztahuje také na usnesení, jímž krajský soud řízení zastavil.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení otázky, zda byly splněny podmínky pro zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku za podanou žalobu. Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje tento závěr krajského soudu výše již zmíněnými skutečnostmi. Nejvyšší správní soud se proto přípisem ze dne 13. 8. 2013, č. j. 4 As 111/2013 – 27 obrátil na krajský soud se žádostí o zaslání písemnosti „41a 37.2013.pdf“, která byla zástupci stěžovatele doručena prostřednictvím jeho datové schránky dne 27. 5. 2013 v 11:11 hod. Tento datový soubor je totiž uveden jako obsah doručené datové zprávy na dodejce přiložené v soudním spisu krajského soudu k předmětnému usnesení - výzvě k zaplacení soudního poplatku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 41 A 37/2013 - 24.

[11] Krajský soud dne 26. 8. 2013 Nejvyššímu správnímu zaslal shora uvedenou písemnost, z jejíhož obsahu vyplývá, že krajský soud v datové zprávě, která byla zástupci stěžovatele prostřednictvím jeho datové schránky doručena dne 27. 5. 2013 v 11:11 hod., k níž se vztahuje zmíněná dodejka, zaslal:

- výzvu ze dne 24. 5. 2013 k předložení plné moci a k upřesnění rozporu v uvedení data vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně v petitu žaloby;
- poučení o obsazení soudu a o možnosti namítat podjatost z téhož dne a
- usnesení ze dne 21. 5. 2013, č. j. 41 A 36/2013 – 11, týkající se jiné věci a jiného žalobce (Ing. Z. P.).

[12] Z výše uvedeného tak je nepochybné, že krajský soud zástupce stěžovatele nevyzval k zaplacení soudního poplatku, neboť v důsledku administrativního pochybení zaměnil usnesení ze dne 23. 5. 2013, č. j. 41 A 37/2013 – 24, jímž měl být žalobce prostřednictvím jeho zástupce vyzván k zaplacení soudního poplatku, za již zmíněné usnesení ze dne 21. 5. 2013, č. j. 41 A 36/2013 – 11, týkající se zcela jiné věci. Stěžovateli tak je nutno přisvědčit, že jeho zástupci nebyla doručena žádná výzva k zaplacení soudního poplatku.

[13] Stěžovatel tedy vskutku soudní poplatek nezaplatil, jak krajský soud uvádí v odůvodnění usnesení ze dne 26. 6. 2013, č. j. 41 A 37/2013 – 35; nezaplatil jej ovšem v důsledku výše uvedeného pochybení krajského soudu. Tato skutečnost nemůže jít k tíži stěžovatele a už vůbec nemůže vést k zastavení řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, podle kterého, *nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání*

nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Citované ustanovení zákona o soudních poplatcích totiž jako předpoklad zastavení řízení vyžaduje nejen to, že účastník řízení nezaplatil soudní poplatek, ale také, že k jeho zaplacení byl řádně vyzván; tak tomu však v posuzované věci nebylo. Zastavení řízení tak musí předcházet doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku a marné uplynutí přiměřené lhůty soudem k zaplacení poplatku stanovené. Pokud se tak nestalo, odůvodňuje to kasaci usnesení o zastavení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2013, č. j. 6 Ads 51/2013).

[14] K námitce stěžovatele, v níž poukazoval na pochybení krajského soudu spočívající v tom, že výrokem I. zastavil řízení o žalobě ze dne 9. 10. 2012, přestože žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla zástupcem stěžovatele podána dne 15. 5. 2013 a krajskému soudu byla doručena dne 20. 5. 2013, Nejvyšší správní soud uvádí, že toto pochybení krajského soudu by samo o sobě nevedlo ke zrušení kasační stížností napadeného usnesení krajského soudu, neboť z jeho záhlaví a výroku je zřejmé v jaké věci a jakým způsobem bylo rozhodnuto. Nesprávné uvedení data podání žaloby ve výroku přezkoumávaného usnesení krajského soudu tak představuje zjevnou nesprávnost, kterou lze napravit postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. (za použití § 55 odst. 5 téhož zákona), tj. vydáním opravného usnesení.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení:

[15] Tento postup však již v dalším řízení není na místě, neboť Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedenému kasační stížností napadené usnesení krajského soudu zrušil, neboť nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku za podanou žalobu a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.).

[16] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu a poté, v případě uhrazení soudního poplatku, se věcí dále zabýval.

[17] V novém rozhodnutí ve věci krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu